

Besúgó 8

Kilencvennégy éve és három hónapja, József Attila 14. születésnapja után egy nappal, 1919. április 12-én Reményik Sándor megírta a tegnapi naptól számítva (kicsit mintha újfajta időszámítás is kezdődne a tegnap után) számomra is végtelenül fontos, és sosem is feledhető költeményét, a *Köszönt egy ember...* című versét.

Tegnap este tízen maradtunk ott verseket olvasni. Magyar költők verseit. József Attila születésének napján, a magyar költészet napján itt ilyen volt az éjjel. Kortárs és múltba révedő, magyarul szóló és magyarul dobogó. Nem népnemzeti, hanem egyszerűen csak magyar. Valami egyszeri és örök módon... Olyan érzés, mint egy mólón a végtelenbe sétálni, a víz fölött, az ég alatt, bele az alkonyba vagy épp a hajnal susogásába.

...Csak jól esett, hogy magyarul beszélünk...

bb

Reményik Sándor: Köszönt egy ember...

Köszönt egy ember: „Egészséggel járjon”.
„Adjon Isten”,... feleltem halkán én.
Köd ült, csend ült az elhagyatott tájon,
S szürke varjak egy száraz jegenyén.

Mint valami fogadás, esküvés,
A ködben úgy koppant tompán a szó,
Aztán két összedobbant szívverés,
Elvált, mint óceánon két hajó.

Először látott – utoljára tán,
Először, tán utolszor láttam én,
A varjak e szürke nap hajnalán
Jajgattak a ködben, a jegenyén.

A szemünk összevillant hirtelen,
A szívünk dobbant, megzajlott a vérünk,
Pedig nem történt semmi, semmi sem.
Csak jól esett, hogy magyarul beszélünk.

Ma a Találkozó színpadán Az átverések napja

Tizenöt előadást láttunk az elmúlt hét napon, de még koránt sincs mindennek vége! Az utolsó versenynap előadásai a mai társadalmunk visszasságait éppúgy pellengérré állítják, mint az örök emberi gyarlóságokat, melyekből kigyógyulni nem tudunk. Ha van kedvük megnézni, mit gondolnak a sziváciak férfiról és nőről, a bezdániak a nősülés nehézségeiről, a péterréveiek a mai politikáról, tartsanak velünk ma is!

A sziváci Szenteleky Színházi Társulat 16.00 órától bemutatja:

REJTŐ JENŐ:
KABARÉ (50')
kabaré

Szereplők:

Bán Andor, Lavró Emma, Pavlović Juliska,
Kalić-Csanádi Csilla, Robotka István,
Robotka Angéla, Rasztovac Hajnalka,
Móricz Attila, Kanyó Gyuszi,
Varagics Gabriella

Rendező: Robotka István

A sziváci magyar amatőr színjátszás története a messzi 1930-as évekbe tekint vissza, amikor még a sziváci magyaroknak nem volt saját kultúrotthonuk, de Szenteleky Kornélnak és színműveinek köszönve a színházkedvelők színjátszó társulatot hoztak létre, és színdarabokkal szórakoztatták a falubelieket. 1949-ben Kossuth Lajos néven megalakult az első magyar művelődési egyesület. 1968-tól a Szenteleky Kornél Művelődési Egyesületben is volt színjátszás. Két évtizednyi kihagyás után először lép színre újra a társulat.

A péterrévei Karinthy Frigyes Színházi Kör 17.30 órától bemutatja:

SZERBHORVÁTH GYÖRGY:
A HÍRCSINÁLÓK (50')
vidámjáték

Szereplők:

Jean Paul – Zubcsik Gábor
Amelie – Stanojev Német Annamária
Rikkancs – Pátrik Tamás
Igazgató – Pátrik Attila
Szervező – Cirok Anita
Újságíró – Pátrik Eszter
Rendező – Dóka Ádám
Juli – Zubcsik Ágnes
Piri – Sánta Emese
Mucus – Király Annamária
Nicolas Sarkozy – Solymosi Ágoston
Titkárnöje – Bartusz Márta
Francia titkosszolgák – Tüski Balázs,
Molnár Ibolya, Solymosi Adrienn

A rendező munkatársai:

Díszlettervező: Solymosi Ágoston
Jelmeztervező: Mester Rózsa,
Gulyás Magdolna
Súgó: Solymosi Magdolna
Technikai munkatárs: Cirok Nándor,
Tüski Zoltán, Mester Béla

Rendező: Bosnyák Mária

A csoportról:

A péterrévei Karinthy Frigyes Színházi Kör társulata idén ünnepli 15. születésnapját. Cervantes szerint: „Nincs semmi a földön, amely élénkebben feltárná előttünk, hogy milyenek vagyunk és milyenek kéne lennünk, mint a színpad.” A karinthyosok elsődleges célja a nevetetés, melyet számos kabaré-összeállítás bizonyít, de az egész estét betöltő falusi színjátékoktól, vígjátékoktól és drámáktól sem riadnak vissza. Az egyre fiatalodó társulat hite erős, s bízik a növekvő érdektelenség leküzdésének sikerében éppúgy, mint a közönség visszahódításában.

A társulat címlapfotóját a következő oldalon tekinthetik meg :-)

A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színtársulata 20.00 órától bemutatja:

DR. PFAFF MIHÁLY:
GAZDAGON NŐSÜLÖK (100')
zenés vígjáték

Szereplők:

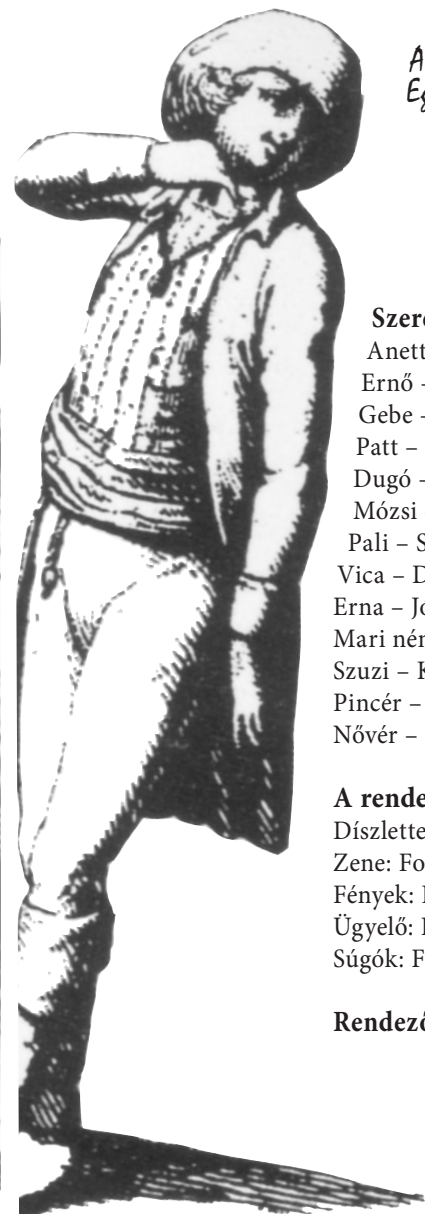
- Anett – Máté Ilona
- Erő – Foki Zoltán
- Gebe – Csillag László
- Patt – Lovász Eduárd
- Dugó – Foki Sándor
- Mózsi – Pőc István
- Pali – Sánta István
- Vica – Djordjevic (Mári) Edit
- Erna – Józsa Renáta
- Mari néni – Zobenica Regina
- Szuzi – Kovács Alexandra
- Pincér – Fejes István
- Nővér – Radics Lilla

A rendező munkatársai:

- Díszlettervező: Foki Tímea
- Zene: Foki Zoltán
- Fények: Kővágó Sándor
- Ügyelő: Kővágó Hajnalka
- Súgók: Foki Mária, Gál Veronika

Rendező: Foki István

A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja több évtizedes múltra tekint vissza. Jelenleg 20 játszó tagot számlál, és 5-6 aktív segítőjük is van. Évente készítenek új előadást – általában a vidám, zenés darabokat részesítik előnyben. Minden év tavaszán részt vesznek az *Őtősfeszt* rendezvény-sorozaton. Foglalkoznak hagyományápolással is, jeles magyar vonatkozású ünnepekkor megemlékezéseket szerveznek.

A Józsi névre hallgató demokrácia és a csikótojás abszurd találkozása

Avagy a zsűri véleménye a kisoroszi színtársulat

A rátóti legényanya című előadásáról

Régi ismerősöket láthattunk tegnap a Találkozó színpadán: az abszurd és a groteszk nagy szerelmeseit és mestereit, a többszörös szemledíjas kisoroszi csapatot. Ismét Schwajda-szöveghez nyúltak. Hogy jól tették-e...? Ez a zsűri véleményéből kiderül.

Solténszky Tibor elmondta, azért is szereti nagyon az amatőr színjátszókat nézni, mert egy olyan életet hoznak a színpadra már a belépésükkel, ami szemmel láthatólag gazdagabb, érdekesebb, változatosabb, mint a profiknál. Imádja, hogy olyan felnőtt emberek, akiknek megvan a sorsa, élete, foglalkozása, de amellet valamit meg akarnak mutatni a közönségnek. Mert fontos számukra a színházcsinálás.

Szinte minden színházzal kapcsolatos dologra vannak a szájából gördülékenyen előtörő mondatok, most mégis zavarban van. Mert nem tudja, miért kellett **Schwajda Györgynek** ezt a darabot megírni. Mert nem tudta eldönteni, szeresse-e, amit ő mond a demokráciáról. Az utolsó mondat: *édesanyám, én nem akarok ilyen játékot játszani*, mindent a helyére rak. De nem tudja, miért *Józsizza* le a szerző a demokráciát. Miért gondolt ilyen keserű dolgokat a demokráciáról, ami sehol sem működik rendesen, de 40-50 év diktatúrája után nem szeretni és kifigurázni a demokráciát, nem egy *fáintos* gesztus. Baja van tehát a szöveggel.

Schwajda időnként provokáló, időnként cinikus, időnként keserű színházi ember és szerző volt. Fantasztikusan értett a színházhoz, tudott társulatokat létrehozni. Íróként mániákusan ragaszkodott az abszurdhoz és a groteszkhez, ebben a formában írt. Ezzel a darabjával még nem találkozott. Valamiért azt hitte, a csikótojáshoz lesz köze. Nyilván ennek a történetnek a mélyén is az van, mint a székely mesében, ezért játszódik Rátóton. De ez nagyon más.

Volt egy olyan érzése, hogy sok saját (társulat által megírt) szöveg került bele az előadásba, mert van egy ilyen hatása az előadásnak. Van egy kőkemény cselekményszála, valahonnan valahova el kell jutni, de addig sok szabadságot kapott a játészó. Lehet, hogy a játék legelőből gondolta. Nincsenek hangsúlyok, sokszor kicsit kaotikus, túl van mozogva egy-egy szöveg. Ez általában akkor van, amikor improvizál az ember, és keresi a kapaszkodót, hogy hogyan menjen tovább. Érdekes, mert **Lőrík Gizella**, a darab rendezője meg azt mondta, ők csak húztak belőle, de nem írtak hozzá semmit.

Maga a történet a blöddli határára viszi a schwajdai abszurdot és groteszket. A nehezen összeférhető dolgok a humor forrásai – ilyen a Szent Család megjelenése, a profán környezet és a szentség egymás mellé állítása. Tanácstalan, hogy egy ilyen darabot milyen módon, milyen stílusban lehet játszani. Szerinte az írónak volt egy erős politikai mondandója, hogy nem ilyen demokráciát

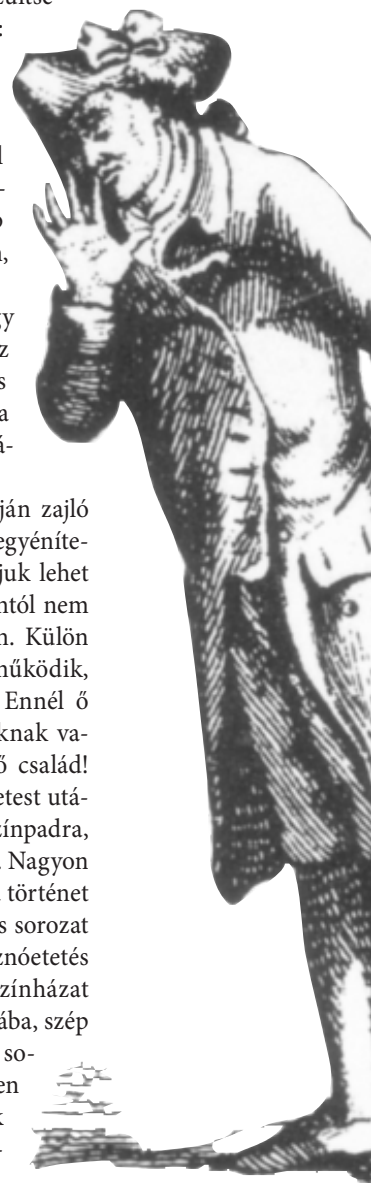
akartunk, és úgy elragadta a hév, hogy illusztrációkat írt meg karakterek helyett. Nehéz játszani a vázlatos figurákat, akik ismerősnek tűnhetnek a magyar valóságban. Véglenyszerű lények, de nem egyénítettek, hanem tipikusak. Ezzel ő színházcsinálóként nem tudna mit kezdeni. A dialógusok nyújtanak támpontot a karakter belső életének megformálásához. De itt csak ismert közhelyek, istenkáromlások, általánosságok hangzottak el.

Az improvizatív játék úgy általában tud feszültséget, várakozást kelteni. Itt az ellenkezője történt: a színpadon zajló improvizatív rendtelenség türelmetlenné tette.

Az előadás elején nem a veszekedő szülőket figyelte, hanem azt, hogy a Józsika hogy babrál az órával. Mert egy valódi(nak tűnő) dolog történik szép csendben, természetesen. Sokkal több nem természetes dolgot látott az előadásban, pedig a másik fajtára fókuszálnánk szívesen.

A kocsma rádiója természetes kellene, hogy legyen a közegben, de szétveri a dolgot. Az az érzése, hogy csak a káosz fokozására szolgál, és még kevésbé tudja követni, mi a fontos. Tehát, a színpadon levő rendtelenség nem segít a szimpátiája felkeltésében.

Ha már elfogadtam a fenékfelismerés alapján zajló választós képtelenséget, akkor lehetne kicsit egyéníteni. Mindenkinek látjuk a ruháját is, egyből rájuk lehet ismerni, tehát a jelenet elveszíti a hitelét, onnantól nem hiszünk el semmit, ami elhangzik a színpadon. Külön ülepjelenet, vagy valami más kellene, így nem működik, nincs kitalálva, nem működik, nem érdekes. Ennél ő jóval többet szeretne látni a színpadon. A játéknak valódinak kellene hatni, mert ez nem a Besenyő család! Ennyire el van túlozva minden, nem a természetest utánozza, hanem a karikatúrát elnagyítva viszi a színpadra, nem tudja, azzal mit lehet kezdeni a színházban. Nagyon szerette a diákat és a végén lévő kisfilmet, ami a történet elejét játészva vissza egy más valóságban. Az ólas sorozat megerősítette abban, hogy az amatőrök disznóetetés után bemennek a művelődési egyesületbe színházat csinálni. Átvezet a valóságból a színpad valóságába, szép szimbólikával. A történetmesélés része a képek sorozata, nagyon rendben van. Úgy érzi, miközben a képek készültek, mintha komolyabban vették volna a szerepeket és a feladatokat, mint a színpadon, ahol el lett jópofizva a többség. Ellentétes érzelmek vannak benne, de köszöni az előadást.

Krizsán Szilvia elmondta, segítõ szándékkal szeretne beszélgetni a csoporttal. Konkrétan ki fog térni egy-egy jelenetre. A nyitóképet nagyon szerette a zsúritag, ahogyan a vetítést is – még jobb lett volna, ha a verekedést szobabelsõben fényképezik le és, ha valódi kisbabát és nem játékbabát látunk a fotón.

Nem szerencsés, hogy lifeg Józsi keze, amikor ölelik, de az abszurd esetében valószínûleg nagyon igaznak kell lennie a játéknak, és pont attól lesz minden furcsaság elfogadható. Amikor az anya körbetáncolja Józsit, monotonná válnak a lépései, a mozdulatsoron kicsit változtatni kellene. Nagyon díjazta azt, hogy nem várják ki egymás végszavát. A verekedõs jelenetben kilép a fénybõl a férj, és akkor már nem látszik mi történik, mit csinál, nem lehet lekövetni. A fakánalas verekedés esetén a verekedés nem él, ahhoz, hogy elhiggyük, hogy nem csak a férj veri a feleséget, hanem fordítva is, segítene a verekedés „komolyságán”, ha elõször kézzel ütné meg a feleség a férjet.

A falura vonatkozó helyi híreket jól felolvasták a szereplõk, de utána nagyon idegesítõ a rádió. A hangszóró elõl van, ezért a nézõ a rádiót hallja és nem a jelenetben elhangzókat. Fárasztó figyelni. Fõleg, hogy a rádióban különbözõ zenék sorjáznak.

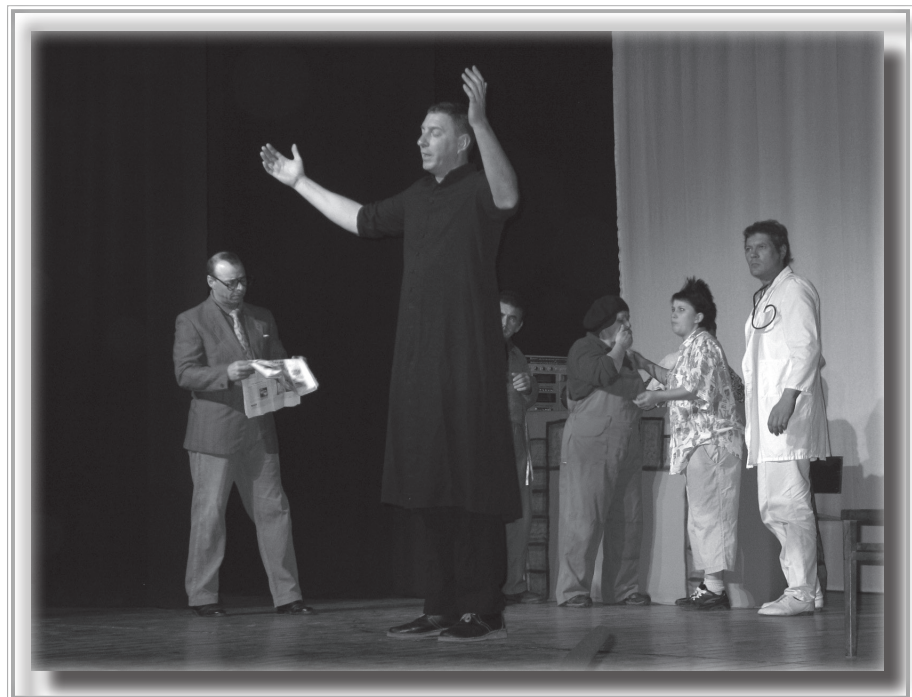
A fenéksztetoszkópozás nem jó poén, nem illik az elõadásba, mivel elõtte reált játszanak. Kített a vakarózás, amit a férj mûvel, körbe kellene venni számos más gesztussal azért, hogy ne tûnjön kikacsintásnak. Jó megoldás, hogy a pap beledalol a dolgokba, de valahol útközben van egy olyan periódus, amikor kikopik egy idõre. Nem szabad hagyni kikopni ezeket a jel-

lemzõket. Szintén feltûnik, hogy a pap mosolyog magán, ezt nem szabad.

Jó, hogy az egyik Béla nem felejt el a vakarózást, viszont az összes többi igen. Hova tûnt a viszketés? Eltûnt a demokráciával? De akkor erre magyarázatot kell adni az elõadáson belül. A faluban egyébként csak három Béla viszket. A többi miért nem? Ez a kérdés, amit nem oldott fel a rendezõ. A könyvek feltûnésének miertje is kérdéses, amikor felolvas belõle a játzó, két könyv is van nála, de nem lép funkcióba. Ügyszintén túl sok az óriás plüsskutyá használata. Mi volt a gombolyag funkciója, tette fel a kérdést a zsúritag. Mi a szándéka a gombolyaggal, amit le és felgombolyít. Miért van nõvérruhában Szûz Mária? Túl sok az üresjárat a szövegben, azt a hatást kelti, hogy a szereplõk improvizálnak. Szûz Mária, amikor Jézushoz beszél, felfelé néz a fénybe, pedig a hangja egyértelmûen oldalról hallatszik és onnan is jön be végül a Jézust játzó, így értelmét veszti a felfelé nézés. Nagyon zavarta a zsúritagot a folyamatos kiabálás. A végén, abban a jelentben, amikor megjönnek a vendégek, túlságosan a színpad elejére jön két játzó, és senki másra nem lehet figyelni, mert kitarják a többiek – csak a receptre tud figyelni, amirõl beszélgetnek. Hosszúak a csendek, a színpadon nem történik semmi. A vetítés nagyon veszélyes, pontosan azok a vetítéshibák miatt, amik itt is megtörténnek.

Lõrik Gizella, az elõadás rendezõje elmondta, azért tetszett meg neki ez a szöveg, mert nagyon aktuális, ilyen életet élünk, fõleg egy kis közösségben. Krizsán Szilvia elmondta, hogy azért nehéz játszani, mert nincsenek jól megírt karakterek benne.

gigi, gém

Gyermeknap

Mert a játékból sosem elég!

A kupuszini gyerekek majdnem minden előadást megnézték. Gyermeki őszinteséggel tapsoltak, nevettek, vagy épp nemtetszésüket fejezték ki. S a látottakról fogalmazásokat is írtak, képzőművészkedtek (ebből épp tegnap egy alkalmi kiállítás is nyílt). Ezt talán nem is lehet igazán meghálálni, mégis, reméljük, hogy a gyermeknapnak kikiáltott szombati nappal mi is tudunk számukra nyújtani valamit! És végre őket is láthatjuk a színpadon :-). Mert hogy az újvidéki, gombosi, nemesmiliticsi és doroszlai gyermekszínházok mellett a Step táncsoport is bemutatkozik!

Április 13., szombat, 15.00 óra
*Az újvidéki Színes Szilánkok
 Diákszínpad bemutatja:*

MOSONYI ALÍZ:
 CSIPKERÓZSIKA (45')

Szereplők:

Hoffmann Emese, Kocsár Gyalai Klaudia,
 Javorán Anna, Kozlik Ottilia,
 Király Eleonóra, Kopasz Marína,
 Lahos Anna, Možetić Adrián, Pece Krisztina,
 Ótos Annabella, Lelik Márk, Pásztor Kicsi
 Tamás, Szabadi Baranyai László,
 Hoffmann Emese, Kocsár Gyalai Klaudia,
 Javorán Anna, Kozlik Ottilia,
 Király Eleonóra, Kopasz Marína

A rendező munkatársai:

Szakmai tanácsadó: Ábrahám Irén
 Fénytechnikus: Biacsi Endre
 Hangtechnikus: Fülöp Igor
 Zenészek a dalbetétekben: Ózsvár Róbert (gitár),
 Huszta Dániel (dob), Tóth Laura (fuvola)

Rendező: Tóth Laura

Az előadásról: „Egy szórakoztató, vicces, könnyen befogadható előadást terveztem összerakni, tekintve arra, hogy elsősorban gyerekek látogatják majd. A hangsúlyt a látványosságra és a játékosra fektettem. A fő cél az volt, hogy a nézőt elröpítsük a gondtalan, könnyed, elvarázolt mesevilágba, ami, ha az előadás műfaját vesszük, nem is olyan nehéz. Természetesen a szerelem se maradt ki az előadásból, de annyit változtattam rajta, hogy ennek a szerelemnek egy másik oldalát is megvilágítottam...

Az egész történetet úgy próbáltam mesészerűbbé tenni, hogy a jeleneteket megtoldottam tánccal és énekkel. A zene komponálásánál könnyed dallamokra törekedtem, ugyanis az előadók korosztályára is ügyelnem kellett.” (Tóth Laura)

Az előadásról: Egy belvárosi legénylakás homályában fény derül Pemete, a „kisokos” másik énjére: a matematikai képletek és az égitesteket elválasztó fényévek leple alatt egy profi nőcsábász rejlik! A Pemete állítólagos remete életéről lehulló lepel még legjobb barátját is mellbe vágja... Egy hóbortos tudósember kettős életét követhetik nyomon, röpke tíz percben.

A Szivárvány csoport nagyon friss, idén alakultak, s úgy törtek ki a semmiből, mint zivatar után a szivárvány. Energiával tele ragyognak, s nagyon összetartóak, egyként viselkednek – nem csoda, hiszen náluk csupán hat gyerek tesz ki egy osztályt. Hogy az általános iskola befejezése után folytatódik-e a csoport közös története, azt nem lehet tudni. Mindenesetre értékes színfoltja marad ez a „kirándulás” mindnyájuknak.

Április 13., szombat, 16.00 óra
*A zombai Arany János Magyar Művelődési
 Egyesület Szivárvány csoportja bemutatja:*

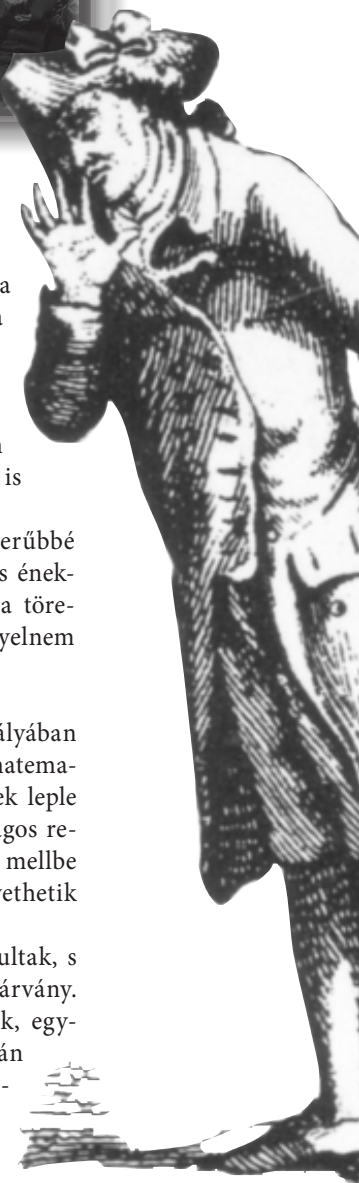
REJTŐ JENŐ:
 PEMETE A REMETE (15')

Szereplők:

Béres Dominika, Sörfőző Katinka, Kámán
 Lenke, Kövesdi Orsolya, Hajdu Ákos,
 Kovács Teodor

A rendező munkatársa: Stepánovics Júlia

Rendező: Klenanc József

A gombosi Szivárvány csoport

Az előadásról: A *Hogyan hódítsuk meg a lányt* című színdarab a mai tinik mindennapjait varázsolja elénk, poénokban gazdag szöveggel. Megelevenednek az iskolában zajló események, láthatunk rivalizálásokat, csínytevéseket, és természetesen az elmaradhatatlan szerelmet és hódítást is nyomon követhetjük a főleg középiskolásokból álló csapat előadásában.

A csapat tagjai főleg középiskolások, akiknek ez az első komolyabb fellépésük – néhányan már szerepeltek jelenetekben, de igazi színdarabban most próbálkoznak először. Új jelenetekkel készülnek az *Ötösösrre* is, a nemesmiliticsi csapat tehát megállíthatatlanul dolgozik!

Április 13., szombat, 16.30 óra
A nemesmiliticsi Németh László Magyar Művelődési Egyesület Ifjúsági Színtársulatja bemutatja:

KISS TAMÁS:

HOGYAN HÓDÍTSUK MEG A LÁNYT (50')

Szereplők:

Brkić Adrijan, Holpert Csilla, Knézi Adrián,
Grécs Adrianna, Kaity Ádám, Bagi Brigitta,
Purda Bertold, Ádám Mirella, Molnár
Beatrix, Herman Arnold, Brkić Tijana,
Mátyus Béla

A rendező munkatársai:

Súgó: Dujmovity Eleonóra

Rendező: Litvai Karolina

Április 13., szombat, 17.30 óra
A dorozslói Petőfi Sándor Általános Iskola Ifjú-mozgó színtársulatja bemutatja:

SZEGÉNY DZSONI ÉS ÁRNIKA (15')

LÁZÁR ERVIN GYERMEKREGÉNYE NYOMÁN

Szereplők:

Holló Ervin, Huszár Andrea Marina, Turkál
Zsófi, Kubicsek Anett, Bence Kornél

Rendező: Turkál Marianna

Az előadásról: Lázár Ervin varázslatos gyermekregényének, a Szegény Dzsoni és Árnika címűnek cselekményét ketten szövik: a mesélő és a gyermeke. Megmetszik párbeszédekkel az események sorozatát, de a kisember kérdéseivel, ötleteivel válik teljesebbé a történet. A dorozslói színjátszók a gyermekregény „sorsdöntő” fejezeteit és a mélyebb érzelmeket dolgozzák fel előadásukban.

Ebben a felállításban ez az első közös produkciójuk, de a színjátszók korábban már feldolgoztak több Janikovszky darabot, svéd gyermekverset és magyar népmesét is. Minden előadásukban igyekeznek feltárni az emberi kapcsolatokat és a családi viszonyokat, kritikával és önkritikával megtűzdelve. A színjátszó gyerekek a szavalóversenyekről is díjakat hoznak haza, van, aki tagja a zombori hipp-hopp táncsoportnak, de többen az országos matekversenyre is eljutnak – ebből is látszik, hogy a gyerekek mennyi mindenre képesek.

A csapat nagyon temperamentumos, játékos, mindenre kaphatóak, pozitívak, és nagyon egy húron pendülnek! Náluk nincs lehetetlen, mindig van megoldás minden búra-bajra. A hibáikból igyekeznek tanulni, a sikerekből pedig erőt meríteni.

Április 13., szombat, 17.50 óra
A bácskertesi Step Táncszopart bemutatja:

REQUIEM FÖLDÜNKÉRT (6')

Szereplők:

Buják Anikó, Csernai Botond, Dienes Blanka,
Dobó Márta, Forgács Zsolt, Guzsvány Nikoletta,
Koleszár Olga, Kuruc Zoltán, Marásek Edina,
Pilin Endre, Pudelka István, Szitás Anita, Tót Erik,
Tót Kis János, Tót Kis Károly, Ujlakos Stefánia

Koreográfusok: Demeter Tót Zsaklina,
Koleszár Olga

Az előadásról:

2014. A számlálás elkezdődött. Vajon mennyi van még hátra Földünk számára, ha az emberiség így folytatja környezetének tudatos rombolását? Globális felmelegedés, erdőtüzek, aszályos vészhelyzet, extrém időjárási jelenségek, az ökoszisztémák összeomlása... 2055? Meddig még? Eltáncolt Föld-történet a fiatalok test-nyelvén. Minden mozdulat üzen, és a mozdulatok összessége sugall: Csak rajtunk múlik!

A táncdrámát előadó Step táncszopart már évtizedek óta működik, a tagok változnak. Nagy örömeinkre szolgál, hogy két éve lelkes fiútagjai is vannak a csoportnak!

Tartsatok Velünk :-) :-) :-)!

Tartsatok Velünk :-) :-) :-)!

Vasárnap a Találkozó színpadán

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor.

Gálaelőadás.

Kilenc huszonnégyórás nap. A tizediknek más a mértékegysége. Nem az időnek magának, de az együttlét idejének. Igen, a zárástól más, a pici elcsendesüléstől. Ám, de nem kiüresedés történik. Folytatódik például a Deszkára fel!, és nyáron itt a MADT-, de akár a Szép Szó tábor. S tudjuk jól, hogy otthon valaki musicalestet, más alkalmi műsorokat rendez, szerkeszt, új szöveg után kutat, felhív akár minket, hogy segítsünk ebben... Amit mindenki egyszerre-közösen fog tenni, legfőképp holnapután, vasárnap, az az, hogy azt mondja: Köszönjük Kupuszina! És, hogy: Gratulálunk a díjazottaknak! De mindannyiunknak is!

Április 14., vasárnap, 18.00 óra

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor. Átadásra kerül a 2013-as *Találkozó* két fődíja: a PATAKI LÁSZLÓ-DÍJ a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a BAMBACH RÓBERT-DÍJ a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért.

További díjak: GARAY BÉLA-DÍJ a közösségteremtő tevékenységért; SZILÁGYI LÁSZLÓ-DÍJ a legjobb férfi főszereplőnek; FERENCZY IBOLYA-DÍJ a legjobb női főszereplőnek; NAGY ISTVÁN-DÍJ a legjobb férfi mellékszereplőnek; MAGYARI PIRI-DÍJ a legjobb női mellékszereplőnek; SZÁNTÓ RÓBERT-DÍJ a legszebb színpadi beszédért; a KÖZÖNSÉGDÍJ és a GYERMEKZSŰRI DÍJA.

És persze számos különdíj.

Április 14., vasárnap, 19.30 óra

AJÁNDÉKELŐADÁS

CAROLE FRÉCHETTE: *Simon 7 napja... már ha érdekelné bárkit is* – a Zentai Magyar Kamaraszínház vendégjátéka (82')

Az előadásról: Simon Labrosse munkanélküli, de ötlete annyi, mint a tenger! Nap mint nap új foglalkozást fedez fel magának, hogy végre egyenesbe kerüljön. De hiába végtelen kreativitása, tervei sorozatban kudarcba fulladnak. Simon mégsem adja fel, mert jól tudja: akármilyen könyörtelen legyen vele a sors, mindig van remény. Ezúttal barátaival, Leóval és Nathalie-val egy színházi előadás megrendezésén fáradozik, melyben hét napot mutat be életéből. Simon abban reménykedik, hogy próbálkozásai láttára (melyekben egymást követően magánközönséget, érzelmi kaszkadort, gondolatbefejezőt, lelkiismeret-könnyítőt végül pedig egodicsérőt alakít) a publikum felismeri munkája hasznosságát, és segít megfeneklett életén.

Minden nap segíték anyunak

Mindig segíték a házimunkában az édesanyámnak.

Szabadidőmben, ha anyu főz, s mikor közben dolga akad, kavargatom az ételt, hogy oda ne égjen. Ha kifárad anyu, én port is törölök, az ablakokat, a szekrényt, még a padlót is felmosom. Egyszer lenn voltunk a kertben, és épp nagyon megszomjaztunk, akkor engem küldtek a boltba vízért. Én szívesen vettem a fáradságot és elmentem. Segíték borsót, virágot, salátát, káposztát, krumplit ültetni és mikor mind ez megnő, akkor még a termést is leszedem. A gyümölcszedésben és az eladásban is segíték. Ha jól tanulok, úgy érzem ezzel is segíték anyunak.

Mindezért dicséretet kapok. Azt megtanultam, hogy sok munka dicséri mesterét!

Molnár Kitti, III. osztály

Tadián Viola, V. osztály

Kupuszina

Falum neve Kupuszina,
túl sok ember nem jár oda.
Utcámban van park is,
zöldebbek a fák is.

Télen sok a hó erre,
mínusz fokok kedvence.
Tavasszal jönnek a gólyák, fecskék,
a faluban nincsenek kecskék.

Kedvencünk a nyár,
amit mindenki nagyon vár.
Fürödni is szeretünk
„mezei” a kedvencünk.

Buják Judit, VII. osztály

A falum

Kupuszinát nagyon szeretem,
mert nagyon nyugodt nekem.
Az emberek itt kedvesek,
a munkához is lelkesek.

A mezőgazdaság itt nagyon menő,
de a kereskedelem is tökre nyerő.
Az emberek eladnak, vesznek,
a gyerekeikért bármit megtesznek.

Mi Nyugat-Bácskában vagyunk,
és a Duna mellet lakunk.
Árvíz az nagyon nincs
pont, ahogy földrengés sincs.

Ezt a falut csak szeretni lehet,
egy ember érte bármit megtehet.

Pacal Andrea, VI. osztály

Kupuszina mi vagyunk!©

Kupuszina tehetségei-sorozat

Az első Sűgő számban Molnár Józseffel, a kupuszini csoport rendezőjével készült interjú, az utolsó előadásnap Sűgőjában a Molnár Oszkával készített rövid beszélgetést közöljük, aki a csoport Bonvivánja. Majd a ma Belgrádban élő, kupuszini születésű Lukácsevics Zoltán tubaművész mesél elhivatottságáról. A Kupuszina mi vagyunk sorozat célja bemutatni néhány falubelit, akik tehetségesek, meghatározók. Gyakorlatilag a kupuszini tehetségekkel készült interjúkból több kötetet megtölthetnénk, hiszen különleges táptalaja ez a zenészeknek, énekeseknek. Erre nincs lehetőségünk, válogatásunkban ne keressenek koncepciót.

Molnár Oszkát számos szerepben láthatta már a vajdasági közönség, volt Liliomfi, Don az *Ének az erdőben* c. musicalban, Bóni gróf a *Csárdáskirálynőben*, és most legutoljára Andersen Willy, az *Én, és kirócsém* című zenés vígjátékban. A kezdetekről így mesél:

- A *Négyesfogatokon* kezdtem fellépni, először a zenekarral, majd néhányszor táncoltam. Azután mint zenész folytattam, szintetizátoron játszottam három vagy négy évig. Állandóan figyeltem, hogyan játszanak a színpadon, követtem az összes előadást. Abban az évben, amikor a *Csárdáskirálynőt* kezdtük próbálni, édesapám megkérdezte, szeretnék-e játszani. Bóni gróf szerepét osztotta rám, és nagyon szerettem ezt a szerepet. Ezért a szerepért a szemlén elnyertem a legjobb férfi színésznek járó díjat. Ekkor húsz éves voltam.

Sűgő: Kevesen vannak ebben a közegben, akik ne tudnák, Molnár József az édesapád. Játszottál más rendezése alatt?

- Nem is volt rá alkalom, hogy más rendezzen, régen megtörtént az, hogy két előadás volt, mert két színdarab futott párhuzamosan, a másik előadást **Dienes Mihály** készítette. Voltak olyan évek, amikor két előadás vett részt a Találkozóon is.

S: Valamit jelent-e a munka folyamán, hogy édesapád a rendező?

- Őszintén szólva én nagyon komolyan veszem a próbákat, nem foglalkozom mással a próbák alatt. Nincsenek közöttünk konfliktusok, mindenben egyetérttek velem és követem, amit kér. Soha nem dicsekedtem, de a próbákon sem érzem úgy, hogy velem másként bánt volna, pontosan úgy dolgozik velem is mint a többi színésszel. Nem volt soha konfliktusunk, sőt, felnéztek rá.

S: A magánéletben is mindig egyetértetek?

- Javarészt igen. Egész nap együtt dolgozunk, kinn vagyunk a gyümölcsösben, majd együtt megyünk a próbára.

S: Mit szól a párod ahhoz, hogy színjatszol?

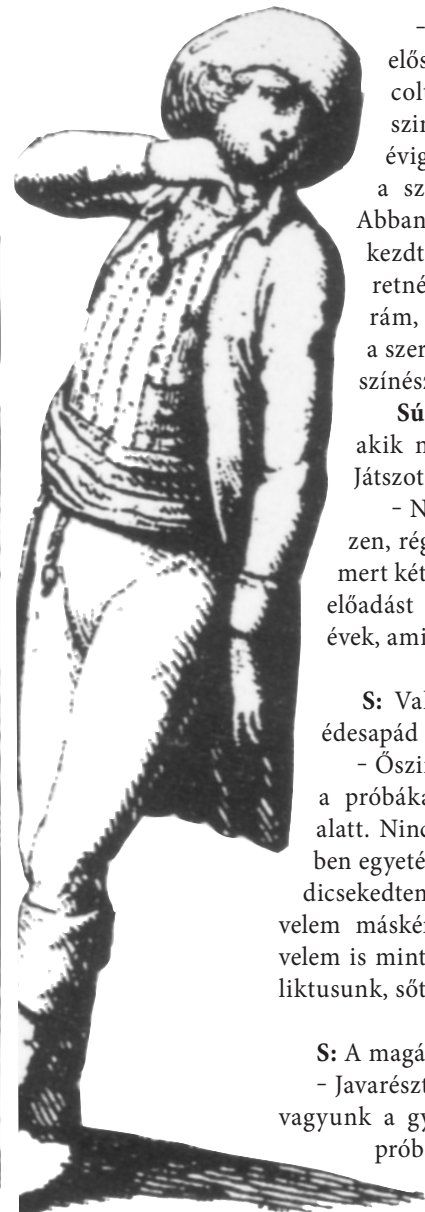
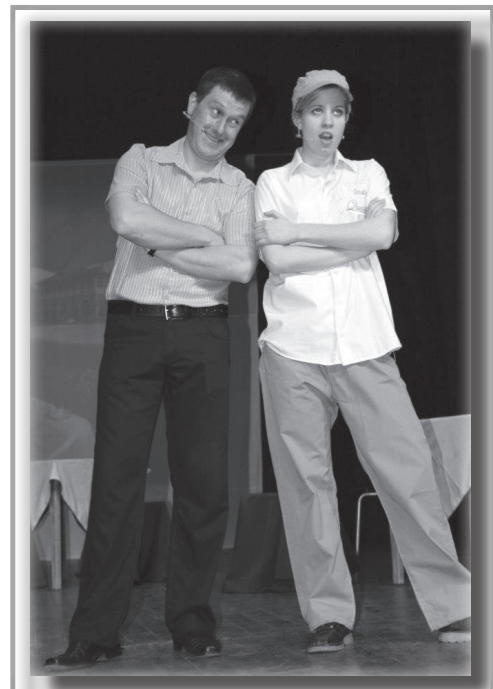
- Az elejében jobban szeretne volna, ha többet vagyok otthon, mert nagyon keveset vagyunk együtt, egész nap dolgozunk, azután elmegyünk a próbára, vannak olyan napok, hogy Zsolti fiammal csak fél órát találkozom, és ez nagyon kevés. Amikor megszületett a fiunk, akkor ki is hagytam azt az évadot, hogy otthon legyek a családdal. Amikor eljön a premier, akkor már látom a feleségemen, nem bánta meg, ő is örül, hogy láthat a színpadon, hogy mégis játszok. Megérti, hogy nem mindig vagyok otthon.

S: A fiatalok is fog színjatszani?

- Nagyon arra híz... - és egy nagy mosoly - elviszük a próbákra is, a színjátszás közelében van. Nagyon élvezi az egészet.

S: A párod soha nem játszott?

- Régebben játszott, táncolt főképp. Szoktam neki mondani, hogy játsszon ő is, de nem szeretne.

S: Miért volt ennyire meghatározó a kupuszi színjátszásban a *Csárdáskirálynő* szerinted?

- A *Csárdáskirálynő* különben is olyan darab, hogy nagy súlya van. Nagyon jó gárda volt akkoriban itt. Most is jó társaság van, de akkor egész más volt. Sokkal nagyobb volt a feyelem. Erre a társaságra már csak **Vörös Endre** emlékszik rajtam kívül (és természetesen a rendező). Örülünk annak, hogy minden

évben vannak új szereplők, új arcok, ez nagyon jó. Elejében sokkal fegyelmezettebbek voltak a próbák. A világ megváltozott, máshogy viszonyulnak ehhez is a fiatalok, sokszor mindenki a telefonján lóg. A régiek akkor is figyelik a próbát, ha nem játszanak. De talán ráunnak lassan a telefonokra is, és vissza fog fordulni a figyelem.

gigi, gém

Még egy híres kupuszi, aki sokra vitte: **Lukásevics Zoltán** a Belgrádi Operában játszik, tubán. Ő mesélt egy picit magáról:

- Elég bonyolultan kerültem közel a mostani szakmámhoz... Míndig szerettem a zenét, már kisgyerekként ott ültem a lakodalmakban a muzsikuskok mellett. Nem voltam túl jó gyerek, azt mondták a zeneiskolai előkészítőben, hogy nem érdemes velem foglalkozni. Úgyhogy otthagytam. De nem tudtam elszakadni a zenétől, mindig húzott. Jártam tanárokhhoz, gyakoroltam, foglalkoztam vele. Hetedikes voltam, mikor a nagymamám utolsó kívánságára beíratk zeneiskolába. **Dienes László** - aki egyébként a nagybátyám - adta meg az alapokat, ő indította meg. A zongora az alap, ugye, úgyhogy elkezdtem szintetizátorozni. Aztán felvételiztem a szabadkai zenei középiskolába, ahova felvettek elméleti szakra. Szerettem volna rézfúvós hangszerezen játszani, mert Lacit - aki a példaképem volt - sokszor láttam tubázni.

A zenészeknél nem a diploma számít - mondja Zoltán. A legnagyobb elismerés talán az, ha egy híres emberrel zenélhetsz. Nekem **Pavarottival** sikerült. Mondták, hogy jön Belgrádba, és össze kell állítani a zenekart. Külföldről is jelentkeztek zenészek, akik szerették volna kísérsni, de mondták, hogy van itt is egy, aki szintén le tudja játszani, amit kell. Na, az voltam én...

Mivel képzett zenészek vagyunk, általában 2-3 próbánk van, aztán megy a koncert élesben. Pavarottival volt egy közös próbánk a fellépés előtt, meg persze pár zenekari. Volt bennem egy plusz izgalom a koncert előtt, persze. De az volt a legnagyobb megtiszteltetés, hogy amikor az egyet kellett adni - bele kellett egyet fújnom a hangszerbe, és Pavarotti hátrafordult, és bólintott egyet elismerően, hogy jó -, azt a lüktetést jól megadtam. Nekem ez a legnagyobb diploma az életemben.

A mi szakmánkban is mindig jönnek új, fiatal zenészek ezért folyamatosan bizonyítani kell, jó formában lenni, követni a trendet. Meg kell tartani a szintet. Már nagyon sok helyen jártam, felléptem. De nem érdekel, hogy kivel, hol játszottam. A nagyváros sürgés-forgása, rohanása, az állandó depresszió... Ezt már unom. Aki nagyvárosi, nem tudja, mi van itt, a faluban. Én Kupuszinán nőttem fel. És mindig falusi fogok maradni.

Szeretnék hazajönni. Ezt most komolyan mondom. Hazajönni, tanítani. És szabadúszó lenni. Egy rézfúvós quintetet csinálni, ahol jobban ki tudnék bontakozni, mint egy szinfonikus zenekarban. A szólót is szeretném megpróbálni. Számomra Kupuszina a megnyugvást jelenti. Hogy otthon vagyok. Akkor érzem igazán jól magam, ha hazajövök.

gigi, gém

